

HILKKA LIITSOLA

Kajo,
Kuunvalo ja
Kolmi-
kolkka

M
MÄKELÄ

LUKUNÄYTE

Hilkka Liitsola

Kajo, Kuunvalo ja Kolmikolikka

13.

Lysähdin pääkannen nurkkaan köysikasan taakse puhaltamaan laivan kylkeä vasten hankautuneita sormiani.

Kannella oli tiiviisti suljettuja tynnyreitä, pieniä tykin-kuulakasoja ja merirosvoja. Paljon merirosvoja. Soutuvenettä hinattiin ylös, mastoihin kiivettiin ja käymäkelan lähelle kerääntyi joukko, joka oli valmiina nostamaan ankurin.

Arrrja ja Riki kuivailivat hevosiaan ja lässyttivät niille rauhoittelevasti. Ne eivät tosin näyttäneet olevan ollenkaan rauhoittelun tarpeessa.

Kaksikko vaikenä äkisti, kun pääkannelle johtavan hytin ovi lensi paukahtaen selälleen. Ovensuussa seisoivat ryhdikäs nainen. Hänellä oli kiiltävät, messinkisolkiset kengät, silkkiiset polvisukat ja suurikauluksinen savunsininen takki. Siististi harjatun kolmikolkkahatun alta laskeutui valkoiseksi puuteroitu peruukki. Toinen silmä oli mustan, satiininhohdoksen lapun peitossa. Toinen, väriltään syvänsininen, katsoi purevasti Arrrjaa ja Rikiä.

Ei ollut epäilystäkään. Siinä seiso i laivan kapteeni.

– Sä saat puhuu, Riki suhahti ja pukkasi Arrrjaa kylkeen.

– Ei ku puhu sä vaan, Arrrja kuiskutti ja pukkasi takaisin.

– Ei, kyllä mä voin antaa tällä kertaa sun...

Muutamalla harppauksella kapteeni oli kaksikon luona. Molemmat ojentautuivat suoriksi ja tekivät kömpelösti kunniaa.

– Kapteeni Kolmikolkka!

Lähempää katsottuna kapteenin katse ei näyttänyt yhtä ankaralta.

– Halusitte ilmeisesti näyttävän lähdön? kapteeni kysyi ja viittasi epämääräisesti kaukaisuudessa edelleen kaikuvan merirosvohälytyksen suuntaan. – Tai pikemminkin kuuluvan.

Kolmikolkan suu kääntyi hymyyn ja hän kohotti toista kulmakarvaansa. Arrrja ja Riki lysähtivät taas rennoiksi.

– Ja keitä nämä ovat, jos saan kysyä? kapteeni silmäsi hevosia.

Arrrja ja Riki näyttivät unohtaneen aiemman jännityksensä. Molemmat puhkesivat puhumaan.

– Tää on Osuma.

– Ja tää on Hiekka.

Kolmikolkka kohotti taas kulmaansa. Näyttikö hän huvittuneelta?

– Hyvii hevosii.

– Ei voitu jättää niitä apinoitten syötäväksi.

– Ei voitu.

Ei ollut epäilystäkään. Kapteeni *oli* huvittunut.

– Jaaha, eipä tietenkään, hän nyökkäsi ja kääntyi lähteäkseen. – Kutteri päättäköön hevosten kohtalosta myöhemmin. Kun ne kerran ovat jo täällä, paras että viette ne skanssiin. Tehtävästänne keskustelemme myöhemmin.

– Oota! Arrrjan huuto pysäytti kapteenin.

– On vielä yks pikku juttu, Riki sanoi arasti.

– Pienempi ku kaks hevosta, Arrrja vakuutti.

– Niin pieni pikkuruinen juttu, että se ratsasti toisen selässä tänne...

Kolmikolkka kääntyi takaisin ja Rikin ääni hiipui pois. Minusta tuntui äkkiä, että joku oli iskenyt rintaani sydämen paikalle kuumana hehkuvan kekäleen. Kohottauduin seisomaan.

Arrrja näytti ranteeseeni solmitun köyden päätä kapteenille. Kolmikolkka seurasi ainoalla silmällään köyttä merirosvon kädestä minuun.

Kun katseemme kohtasivat, kapteenin katseessa häihti hämmennys. Hämmennys muuttui nopeasti joksikin muuksi. Ehkä järkytykseksi tai uteliaisuudeksi tai niiden sekoitukseksi, mutta se ei kestänyt kauaa. Sen tilalle syttyi hetkessä viha.

– Selittäkää, nopeasti, Kolmikolkka kehotti ja kääntyi taas merirosvojaan kohti.

– Löydettiin se ihan yksin ilottomimmasta paikasta, joka ollaan ikuna nähty, Riki selitti.

– Se ei tiiä kuka se on, Arrrja lisäsi kiireesti. – Ei varmana tiiä. Oisit nähny sen paikan.

- Orpo raukka, ihan yksin koko maalimassa, Riki lässytti. Kapteeni näytti taas häkeltyneeltä.
 - Mikä paikka? Mikä... Kuka hän on? Kolmikolkka puuskahti.
 - Kuka? Riki toisti, varmaan hämillään siitä, että ei itskään tiennyt.
 - Joku? Arrrja arveli.
 - Orpo raukka, ihan yksin koko maalimassa? Riki veikkasi.
 - Jäi ansaan orpokodin pihassa, Arrrja vahvisti.
 - Orpokodin? Mitä te siellä... Ei, puhutaan siitä myöhemmin.
- Kapteeni katsahti minua ja ryhdistäytyi. – Kuka sinä olet?
- Kajo, vastasin ja mulkaisin Rikiä. Hänen täytyisi lakata kutsumasta minua orvoksi raukaksi.
 - Kajo? Kolmikolkka toisti. – Onko se ainoa nimesi vai onko sinulla sukusi nimeä?
 - Olen pelkkä Kajo.
 - Tiedätkö, kuka sinun äitisi on?
- Pudistin päätäni.
- Isäsi?
 - Se ei tiää mistään mitään, Arrrja kertoi.
 - Onko se totta? Kolmikolkan katse pureutui minuun.
 - Ei se ole totta, vakuutin. – Tiedän paljonkin asioita.
- Kapteeni hymähti huvittuneena. – Mutta onko totta, että et tiedä sukulaisistasi mitään?

– Ai se... Kyllä, se on totta. Tai tiedän minä sen, mitä johtaja Kuunvalo sanoi. Sen orpokotilaitoksen johtaja, josta minä tulen.

– Mitä hän sitten sanoi?

Minua harmitti, että jouduin jo kolmannen kerran samana päivänä puolustelemaan itseäni sen takia, että olin orpo.

– Hän sanoi, että olen onnekas, kun en tiedä suvustani mitään. Niin että nyt olette varmaan onnekkaita tekin.

Kolmikolkan nauru yllätti minut. Näköjään hän ei suhtautunut pieneen vitsailuun samalla tavalla kuin Eranto.

– Sinähän puhut totta! kapteeni kuulosti äimistyneeltä.

– Ei kai me muuten ois sitä tuotu, Riki totesi.

– Tai oltais me ehkä tuotu, mut oltais pidetty vähän tarkemmin silmällä, Arrrja huomautti.

Kunpa olisivatkin pitäneet. Takapuoleni jomotti edelleen putoamisen jäljiltä.

– Hevoset ei tunnu enää niin isolta jutulta, vai? Riki kähisi.

Kolmikolkka naurahti taas.

– Saadaanks me pitää se? Saadaanhan? Riki kerjäsi.

– Se seurasi meitä kotiin, Arrrja selitti.

– Tietysti seurasi! Tehän olette sitoneet köyden sen käteen! Kolmikolkka parahti, mutta nyökkäsi pienesti ennen kuin harppoi pois.

"Mikään ei ollut pääsaarelaisten mielestä yhtä pahaa kuin elämä merirosvona. Niin että sen täytyi olla aika mahtavaa."

Kajo on orpokodissa asuva tyttö. Hänen elämänsä on niin tylsää, että hän toivoo tulevansa merirosvojen sieppaamaksi. Ja eräänä eriskummallisena päivänä tuo toive käy toteen!

Merirosvot pyörittelevät silmiään Kajon kömpelyydelle ja olemattomalle uimataidolle, mutta karkulaisen sinnikäs luonne ja itse tekemä kartta herättävät merirosvojen kiinnostuksen. Lisäksi Kajon erikoiset väriset silmät ja hiukset kummastuttavat – myös satamassa, jonne he pysähtyvät. Se saa tytön pohtimaan tarkemmin omaa alkuperäänsä...

Keitä ovat Kajon vanhemmat, ja mitä heille on tapahtunut?

Kouluikäisten seikkailuromaanissa seilataan villinä ja vapaana trooppisilla vesillä.

9 789523 412934

L 84.2
ISBN 978-952-341-293-4
www.kustannusmakela.fi

LUKUNÄYTE